

לפזע משימות באקבייל...!

אתם יודעים מה הבעיה שלנו? ... אני מתכוון לבעיה של רובנו... טוב. הבעיה שלי לפחות... אנחנו עושים כמה משימות במקביל! זו הבעיה!! הצ"י (האנרגיה) שלנו מופנה לכמה חזיתות באותו הזמן ואז קורה אחד מן השניים: או שכל משימה מקבלת פחות צ"י (אנרגיה) ואז היא לא מבוצעת כהלכה או בשלמותה, או שכל משימה מקבלת את הצ"י (אנרגיה) הראוי לה והיא מבוצעת כהלכה, אלא ש"המצבר האנרגטי" שלנו, שמספק את הצ"י הכללי לגוף, הולך ונגמר יותר ויותר מהר ואיתו גם אנחנו והחיים שלנו... במה תבחרו? אולי פשוט בלבצע משימה אחת כמו שצריך בלי משימות נוספות במקביל! אני יודע עד כמה בקשה פשוטה זו קשה לביצוע. אולי זו הסיבה שמי שמסוגל לעשות אותה הוא פשוט... מלאך!

וכך אנו קוראים בפרשת וירא, על המלאכים שבאו לאברהם: "והנה שלושה אנשים" (בראשית יב, ח) - לכאורה, למה צריך 3 מלאכים? למה שלא יבוא אחד ויבצע את כל המשימות?

כותב רש"י: "אחד לבשר את שרה,

ואחד להפוך את סדום, ואחד לרפאות

את אברהם, שאין מלאך אחד עושה

שתי שליחויות.."

תפילת החולה ע"פ וירא

לו חכמו ישכילו זאת, יבינו לאחריתם ולמחלתם,
 שיותר מכל הסגולות שבספרים, קמעות המקובלים, ברכות
 האדמו"רים, קברי הצדיקים, אמונת החכמים, צדקה לנזקקים,
 גירושי הדיבוקים, שיתוף הוואצפים, פוסטי הפייסבוקים, קסמי
 המיסטיקנים, ארבע אמהות, שלושה אבות, שני לוחות הברית...
 יותר מכולם, זוהי תפילתו של החולה עצמו על עצמו. שיבריא.
 תפילה שמתקבלת ישירות לפני אחד א-לוהינו שבשמים ובארץ,
 עוד הרבה לפני כל הישועות שמנינו קודם. אמנם, הן אכן
 מצוינות ובהחלט נדרשות, אבל לא לפני תפילתו של החולה
 על... עצמו!

וכך אנו קוראים בפרשת וירא על ישמעאל: "וַיִּכְלוּ הַמַּיִם מִן
 הַחֶמֶת וַתִּשְׁלַךְ אֶת הַיֶּלֶד תַּחַת אֶחָד הַשִּׁיחִים... כִּי אָמְרָה אֶל אֲרָאָה
 בְּמוֹת הַיֶּלֶד, וַתֵּשֶׁב מִנְּגֵד, וַתִּשָּׂא אֶת קְלָהּ וַתִּבְכֶּה... וַיִּשְׁמַע אֱ-לֹהִים
 אֶת קוֹל הַנְּעָר" (בראשית כא, טו)
 כותב רש"י- "מכאן שיפה תפלת
 החולה על עצמו מתפלת אחרים
 עליו, והיא קודמת להתקבל".

לעשות מכל הלב!

נדיב שכמותו. אין עליו.

איך אני יודע?

כי הוא עושה את זה מכל הלב!

למרות שקשה לו והוא לא מרגיש עכשיו מי יודע מה, והוא גם די

זקן וחלש, ובכלל, יש לו המון אנשים די חזקים, שיכולים לרוץ

ולסחוב ולעשות את כל זה במקומו...

אבל לא!

הוא לא יוותר על המצווה, על המעשה הטוב, על הכנסת

האורחים הזאת!

וכך אנו קוראים בפרשת וירא- "ואל הבקר רץ אברהם" (בראשית

יח,ז).

כותב הרמב"ן- "להגיד רוב חשקו בנדיבות. כי האדם הגדול אשר

היו בביתו שמונה עשר ושלוש מאות איש שולף חרב והוא זקן

מאד וחלוש במילתו, הלך הוא בעצמו אל אהל שרה לזרז אותה

בעשיית הלחם, ואחרי כן רץ אל

מקום הבקר לבקר משם בן בקר רך

וטוב לעשות לאורחיו, ולא עשה כל

זה על יד אחד ממשרתיו העומדים

לפניו".

